

LICEMIERNICZY (5) *ai*

licemierniczny (5), [**licemierniczny**].

Oba e jasne.

[*sg f N licemierniczã.*] ◊ *pl G licemiernicznych* (1). ◊ *D licemierniczym* (1). ◊ *A m pers licemiernicze* (1). *subst licemiernicz(e)* (1). ◊ *I m licemierniczymi* (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI w.

Przymiotnik od „licemiernik”; należący do licemiernika, związany z licemiernikiem, właściwy licemiernikowi (5) : y zrzuciwłfy tę błazeńfką kápice ze wśfyłtkimi zabobony licemyernicznymi/przyywałbyś ewángelią. *KromRozm I A3v, Pv; Ewányelia Niedzyele iedennaftey po Troycy świętey [...].* Przeciwno poftáwam á hardym myślam Licemierniczým. *RejPos* 199; *BiałKat* 56; [Tákowa licemiernicza obłudność/ ktorzy zakon obłudnie chowáli *ErazmJęzyk Z4*].

W charakterystycznych połączeniach: licemiernicza(-y, -e) myśl, obłudność, serce, sługa, ustawa, zabobon.

Szeregi »biskupi i licemierniczny« (1): A w ten czas Iudás zebrawłfy flugi bifkupié ij licemiernicze/ífukál milégo Iezuía *OpecŻyw* 104v.

Cf LICEMIERNICKI, **LICEMIERNIKOW**

KN